

Arrest

nr. 174 800 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 27 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LANCKRIET, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Togolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 19 oktober 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de verzoekende partij te machtigen tot een verblijf van één jaar.

Op 15 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij te verlengen voor de duur van één jaar.

Op 22 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van een verdere verlenging van het tijdelijk verblijf.

Op 19 september 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie.

Op 16 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 29 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/09/2015 werd ingediend door:

Naam: C.(...)

Voorna(a)m(en): K.(...) B.(...)

Nationaliteit: Togo

Geboortedatum: 04.02.1977

Geboorteplaats: L.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- Getuigenissen allerhande. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden in de beoordeling als bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band tussen de betrokkene en de referentiepersoon.

- Zes ontvangstbewijzen van poststortingen voor KO S.(...) T.(...) dd.19/11/2014, 8/12/2014, 7/4/2015, 10/4/2015, 22/5/2015, 15/7/2015. Louter zes onregelmatige betalingen van een beperkt bedrag kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van een financiële en affectieve band. Ze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het bestaan van een effectieve financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon

Op basis van de voorgelegde stukken is de affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de bewijskracht van de stukken.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De bestreden beslissing is volledig gebaseerd op de evaluatie van het bewijs van de affectieve en financiële band die verzoeker met zijn kinderen onderhoudt.

De bestreden beslissing acht de voorgelegde bewijzen onvoldoende omdat ze weigert rekening te houden met de verschillende getuigenissen, zodat ze zich uitsluitend op de bewijzen van financiële steun, die ze onvoldoende vindt, baseert.

Wat de getuigenissen betreft stelt de bestreden beslissing:

“- getuigenissen aller hande. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden in de beoordeling als bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band tussen de betrokkene en de referentiepersoon”.

Eerst onderdeel

In het arrest 165.555 van 12.4.2016 oordeelde uw Raad: “Uit het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de voorgelegde verklaringen op eer door derden betreffende de integratie van de verzoekende partij niet in overweging kunnen worden genomen gezien ze, voor zover ze waarde bezitten, “moeilijk aan hun feitelijkheid getoetst kunnen worden” aangezien de verwerende partij hier de tijd noch de middelen voor heeft, vloeit louter en alleen voort dat de inhoud van deze verklaring door de verwerende partij niet wordt onderzocht omdat zij meent hiervoor niet over tijd en middelen te beschikken. Voor het overige verduidelijkt de verwerende partij niet waarom deze stukken geen waarde zouden bezitten. De verklaringen enkel omwille van deze redenen niet in aanmerking nemen is onjuist. De verwerende partij stelt immers dat het onmogelijk is om de verklaringen op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen, maar dat het moeilijk is gelet op het feit dat zij er de tijd noch de middelen voor heeft. Er kan nog worden opgemerkt dat de verwerende partij geenszins de echtheid van de documenten betwist. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij enige poging tot controle van de waarachtigheid van de feiten heeft verricht. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verschillende van deze verklaringen gepaard gaan met een kopie van de identiteitskaart van de betrokken Belgische onderdaan. De verwerende partij kon niet volstaan met genoemde motivering en kan een voorgehouden structureel gebrek in haar organisatie niet aanwenden ten koste van de verzoekende partij, die op vraag van de verwerende partij de moeite nam verschillende stukken over te maken aangaande haar persoonlijke situatie opdat de verwerende partij een geïnformeerde beslissing zou kunnen nemen. (...) Het voorgaande komt de raad in casu kennelijk onzorgvuldig voor”.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is in casu des te duidelijker dat enerzijds drie van de auteurs van de getuigschriften publieke personen zijn, die zeer gemakkelijk bereikbaar zijn, namelijk een schooldirecteur, een dokter, en de secretaris van een revalidatiecentrum. De vierde is de sleutelpersoon wat de kinderen betreft, namelijk hun moeder.

Bovendien had een politie-inspecteur, aan wie de opdracht van de verificatie gegeven had kunnen worden, zelf kunnen bevestigen dat verzoeker een affectieve band met zijn kinderen heeft (stuk 2). Die band is ook financieel aangezien de kinderen gedeeltelijk bij verzoeker wonen.

Tweede onderdeel

Naast het zorgvuldigheidsbeginsel schendt de bestreden beslissing ook artikelen 40ter en 62 van de wet.

Artikelen 40bis en 40ter van de wet sluiten immers niet uit dat de affectieve band tussen vader en kinderen aan de hand van getuigenissen bewezen wordt.

De bestreden beslissing voegt bijgevolg een voorwaarde aan de wet toe en is bovendien slecht gemotiveerd.

Derde onderdeel

Door te stellen dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid getoetst kunnen worden schendt de bestreden beslissing zowel artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek als de bewijskracht der stukken, aangezien de contactgegevens van drie van de getuigen op hun attest staat¹ en de vierde, zijnde de moeder van de kinderen, gemakkelijk bereikbaar is.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet zonder meer kan voorhouden als zou de verwerende partij zelf, telkens wanneer contactgegevens vermeld staan bij de verklaringen op eer, bijkomende onderzoeksdaden moeten stellen om na te gaan of die verklaringen overeenstemmen met de realiteit.

Niet alleen knelt dit met eerdere (vaststaande) rechtspraak waarin het volgende wordt gesteld:

“Het is niet kennelijk onredelijk om de twee verklaringen op eer van derde niet in overweging ten nemen als afdoende bewijs, te meer deze verklaring niet worden ondersteund door andere bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren. De verklaringen op eer van derden hebben immers een gesolliciteerd karakter aangezien de verklaringen enkel weergeven wat aan de derden is gevraagd te stellen. Het feit dat verweerder contact kan opnemen met deze derden “om de verklaringen te verifiëren” doet aldus geen afbreuk aan het feit dat zij enkel zullen weergeven wat aan hen is gevraagd te stellen. (RvV nr. 125 429 van 11 juni 2014).

En:

“Het is niet kennelijk onredelijk dat wordt gesteld dat verklaringen op eer niet volstaan omdat de feitelijkheden en de waarachtigheid van hetgeen erin wordt verklaard niet kunnen worden getoetst. Dat de auteurs ervan kunnen worden gecontacteerd, zoals verzoekster stelt, doet daaraan geen afbreuk.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 120.769 d.d. 17 maart 2014) (eigen onderlijning)

Ook gaat dit in tegen de interpretatie die de Raad van State heeft gegeven aan het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer een vreemdeling verblijf “aanvraagt”:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aan brengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te verkrijgen. (...) Waar de eerste rechter voorhoudt dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, is de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.” (RvS nr. 222.809 van 12 maart 2013). (eigen onderlijning)

Verzoeker kan gelet op voorgaande niet gevolgd worden in zijn betoog als zou op het bestuur een verplichting rusten om de verblijfsaanvraag zelf verder te stofferen door de verklaringen op eer van derden op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen.

Daar hij niet aantoont dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om de verklaringen op eer niet in overweging te nemen, kan hij niet dienstig voorhouden als zou hiermee een voorwaarde zijn toegevoegd aan de wet. Het leveren van het bewijs van een affectieve en financiële band is immers vrij, waardoor de verwerende partij de bewijselementen ook kan beoordelen. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de financiële en affectieve band levert. Hiermee wordt geenszins een voorwaarde toegevoegd aan de wet.

Het onderdeel met betrekking tot de artikelen 1319 en volgende van het Burgerlijk Wetboek is onontvankelijk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin in arrest nr. 145.220 d.d. 11/05/2015 onder meer wat volgt:

“Aangaande de opgeworpen schending van de artikelen 1319, 1320 en 1321 van het Burgerlijk Wetboek, stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek, betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling en dat deze bepalingen niet van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van artikel 1319, artikel 1320 en van artikel 1321 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (cf. Raad van State, arrest nr. 155.679 van 28 februari 2006).”

Verzoeker gaat niet in op de motivering die voorzien werd m.b.t. de ontvangstbewijzen van poststortingen die door verzoeker werden overgemaakt. Hij betwist derhalve niet dat die betalingen van een beperkt bedrag niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van een financiële en affectieve band.

Het enig middel is ongegrond.”

2.1.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betwist dat de verschillende getuigenverklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden en stelt dat deze getuigenissen wel het bewijs kunnen leveren van een affectieve en financiële band. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende stukken heeft neergelegd om een affectieve en financiële band tussen haar en haar kinderen te staven:

- Schriftelijke verklaring van de ex-partner van de verzoekende partij en de moeder van de minderjarige kinderen d.d. 21 september 2015;
- Schriftelijke verklaring van de heer J.R., directeur van de school van het oudste kind, d.d. 11 september 2015;
- Schriftelijke verklaring van mevrouw G.H., secretaresse van het revalidatiecentrum van het jongste kind, d.d. 15 september 2015;
- Schriftelijke verklaring van dokter W.D.P. d.d. 8 september 2015;
- Zes geldstortingen van 39 tot 49 euro.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de verschillende getuigenissen verklaringen op eer zijn en dat deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Hierdoor kunnen ze niet in overweging genomen worden in de beoordeling als bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band tussen de betrokkene en de referentiepersoon. Over de geldstortingen stelt de verwerende partij dat zes onregelmatige betalingen van een beperkt bedrag niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het bestaan van een effectieve financiële band tussen de verzoekende partij en haar kinderen.

De verwerende partij weigert de getuigenverklaringen in overweging te nemen als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkele manier voorhoudt dat de getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter zouden hebben, waardoor de verwerende partij de verklaringen enkel niet weerhoudt als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

Er dient vervolgens te worden aangegeven dat het loutere feit dat de verschillende mensen een verklaring op eer afleggen, niet impliceert dat zonder meer kan worden gesteld dat deze stukken geen enkele bewijswaarde hebben. Ook al erkent de Raad dat de bewijswaarde van een verklaring op eer normaliter gering is, nu dit doorgaans inderdaad moeilijk op de feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, moet *in casu* worden vastgesteld dat het schrijven, dat werd voorgelegd, niet afkomstig is van om het even welke welwillende derde die op vraag iets vaags heeft neergepend, doch dat in deze onbetwist is dat het schrijven afkomstig is van de biologische moeder van de kinderen, die uitdrukkelijk

schrijft dat de verzoekende partij haar kinderen zo vaak als mogelijk bezoekt en zo goed als mogelijk zorg voor hen draagt. De overige verklaringen werden gedaan door de directeur van de school van de oudste zoon van de verzoekende partij, het revalidatiecentrum en de dokter. Dit betreffen ook geen welwillende derden, maar personen die ten gevolge van hun functie in contact zijn met de verzoekende partij en haar kinderen. De motieven van de bestreden beslissing komen *in casu* kennelijk onredelijk over nu de Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit is van de contactgegevens van de directeur, het revalidatiecentrum en de dokter, zoals de verzoekende partij opmerkt, een toetsing perfect mogelijk is.

Ook is de verwerende partij in het bezit van de contactgegevens van de biologische moeder van de kinderen, de ex-partner van de verzoekende partij. Er blijkt immers niet dat de inhoud van deze brieven – waarin onder andere wordt uiteengezet dat de verzoekende partij regelmatig contact heeft met haar kinderen, dat de verzoekende partij haar best doet om te zorgen voor de kinderen, haar zoon regelmatig naar school brengt en een goede verstandhouding vertoont – geen correcte weergave van de werkelijkheid is. Dit temeer omdat deze verklaringen niet los kunnen worden gezien van de geldstortingen die de verzoekende partij heeft gedaan, waaruit blijkt dat – ondanks de beperkte bedragen van de stortingen – de verzoekende partij haar verantwoordelijkheid als een ouder probeert op te nemen. Voorts blijkt niet uit het administratief dossier dat de verwerende partij enige poging tot controle van de waarachtigheid van de feiten heeft verricht. De verwerende partij kan, indien zij meent dat er aanwijzingen zijn dat valse verklaringen werden afgelegd, tevens een buurtonderzoek laten doorvoeren om na te gaan of de verzoekende partij effectieve banden onderhoudt met de kinderen.

De rechtspraak waarnaar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst is niet dienstig daar deze over een gesolliciteerde verklaring gaat wat *in casu* niet weerhouden is als motief tot afwijzing in de bestreden beslissing die de verklaring enkel afwijst omdat enige controle niet mogelijk zou zijn. Evenmin staat in de bestreden beslissing te lezen dat enige objectiviteit in de verklaring ontbreekt.

De Raad stelt dan ook vast dat de verwerende partij *in casu* de door de verzoekende partij aangebrachte overtuigingsstukken niet correct heeft beoordeeld en op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van één van de aangevoerde middelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.1.4. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan de verzoekende partij afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij nog in behandeling is, en zij in afwachting van een beslissing overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS